Frajer - Vávra Vítězslav

Bylo setkání a vykání, pak bajka něžná, schůzka běžná,
přípitek na tykání, políbení.
Potom jiskření a krátký spoj, chvíle hvězdná, vesmír bez dna,
budík a probuzení, slůvko ahoj.

V Tvých očích otázníky: „Řekni cítíš co já?”
a ve mně výkřičníky však byl jsem frája, řek jsem: „Díky,
jede Ti vlak, budeš-li chtít, zavolej pak.”

Dodnes vidím ji jak odchádzí, já šeptám v duchu:
vrať se má milá, jsi moje první víla,
co vážně bych bral.
A když odjížděl Tvůj noční vlak já cítil, jak nám oči matní
bylo to málo platný, já nezavolal.

Do dneška vyčítam si to frajerství sví
ve stovkách telefonů, já lásku slýchám z prázdných tonů
Moh jsem jí mýt, stačilo chtít,
za Tebou jít.

Mám sto dívčích očí, mám
krásných, něžnýchch možná víc
láskou k jedné umírám
té však nezvlád jsem to říct.

Mám sto dívčích očí, mám
krásných, něžnýchch možná víc
láskou k jedné umírám
té však nezvlád jsem to říct.